

Ordføreren (Klaus Berntsen): Det har selvfølgelig ikke været min Mening med de Udtalelser, jeg fremkom med for et Øjeblik siden, at bebrejde den nuværende Forsvarsminister eller den nuværende Regering noget med Hensyn til de Skridt, der er foretagne angaaende Sikringsstyrkens Indkaldelse eller med Hensyn til det Antal værnepligtige, som Ministeriet har fundet det nødvendigt at indkalde. Jeg har kun villet klarlægge, hvorledes Forholdene laa, da jeg traadte fra som Forsvarsminister. Da forelaa der kun det, at det daværende Ministerium havde udsendt en fortrolig Skrivelse om, hvorledes man vilde have at forholde sig i Tilfælde af, at det var nødvendigt at indkalde Sikringsstyrken, og derefter hvorledes man vilde have at forholde sig, hvis det blev nødvendigt at mobilisere. Men en saadan ministeriel Afgørelse kan selvfølgelig forandres ogsaa af enhver efterfølgende Minister, idet en efterfølgende Regering ikke er forpligtet til i et og alt at følge den Form for Afgørelsen af saadanne Forhold, som en tidligere Regering under de da givne Forhold har ment at maatte foreskrive. Jeg har altsaa kun villet gøre opmærksom paa, at der ikke foreligger nogen kongelig Resolution om dette Emne. Enhver Regering maa selvfølgelig skønne over, hvad den foreliggende Situation kræver, og naar dette Ministerium har indkaldt en større Sikringsstyrke, end den tidligere Regering forudsatte — en Mobilisering har Ministeriet dog ikke ment det nødvendigt at gaa til —, er det netop, fordi Ministeriet har skønnet over, hvad den øjeblikkelige Situation maatte kræve. Jeg bebrejder, som sagt, ikke Ministeriet noget i saa Henseende, jeg fastholder blot, at enhver Regering her maa bære det hele og fulde Ansvar.

Hvad nu Spørgsmaalet om Hjemsendelsen af de gifte angaar, er Forholdet jo det, at ingen af Parterne har fraveget sin Anskuelse om, hvad der er rettest. Ministeren fastholder sit Skøn, og han har jo den Fordel, at han har Afgørelsen i sin Haand, idet Udvalget ikke indstiller til Tinget at lovfæste nogen Bestemmelse, der forhindrer Ministeren i at gøre det, han anser for at være det bedste. Hvis jeg skulde have truffet Afgørelsen, vilde jeg have truffet den paa en anden Maade og hjemsendt aargangsvis, efterhaanden som de paagældende kunde ombyttes eller undværes. Men det er ikke værd at fortsætte en Strid om dette Spørgsmaal, da den højtærede Minister nu har lovet at have sin Opmærksomhed henvendt paa at hjem-

sende en Del af de ugifte af de ældre Aargange, der ellers maatte blive liggende i længere Tid. Ministeren gjorde opmærksom paa, at Forholdene har medført, at en Del af 6te Aargang har været indkaldt allerede fra Begyndelsen af August og altsaa har ligget inde ca. 5 Maaneder, medens der af en ældre Aargang, 7de Aargang, er indkaldte, der kun har ligget inde fra Oktober, og Ministeren gjorde sig til Talsmand for den Betragtning, at selv om de, der har ligget længst inde, tilhører 6te Aargang, er det naturligt, at de fortrinsvis hjemsendes fremfor en ældre Aargang, der ikke har ligget saa længe inde. Heri er jeg enig, idet jeg mener, det er berettiget at tage Hensyn til den Byrde, som Indkaldelsen har været for de enkelte Aargange. Jeg finder ikke, der er Anledning til yderligere at drøfte dette Spørgsmaal. Jeg takker Ministeren, fordi han vil tage Hensyn til Henstillingen fra Udvalget om, at ogsaa en Del af de ugifte kan blive hjemsendt, efterhaanden som det er gørligt.

Kvist: Efter de Udtalelser, der er fremsatte her i Tinget af den højtærede Minister, er vi klar over, at enkelte af de Indkaldelser af ældre Aargange, som nu vil finde Sted, ikke vil komme til at omfatte hele Aargangen, og da en stor Del af dem, som man kan regne med vil blive indkaldt af disse ældre Aargange, er Folk, som sidder i selvstændig Virksomhed, og for hvem det vil være absolut nødvendigt at antage midlertidig Hjælp under deres Fraværelse, medens de er inde til Militærtjeneste, vilde det være meget ønskeligt, om man kunde faa nogenlunde Klarhed over, hvem Indkaldelsen vil ramme. Jeg vil derfor rette det Spørgsmaal til Ministeren, efter hvilke Regler man agter at indkalde Folk af de ældre Aargange, som nu delvis skal indkaldes, og for øvrigt vil jeg henstille, at disse Oplysninger kommer frem saa tidligt som muligt, saa disse Mennesker kan faa en nogenlunde rimelig Tid til at skaffe den Hjælp, der under deres Indkaldelse er nødvendig for Fortsættelsen af deres Virksomhed.

Forsvarsministeren (P. Munch): Jeg er ganske enig med det ærede Medlem (Kvist), som nu talte. Jeg tror, det er meget vigtigt, at de, der bliver indkaldt, faar det at vide i god Tid, ligesom jeg har lagt megen Vægt paa, at det for dem er af største Betydning at faa at vide, for